

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Anotace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva

Rozsudek ze dne 25. června 2019 ve věci č. 41720/13 – *Nicolae Virgiliu Tănase proti Rumunsku*

Velký senát rozhodl, že je článek 2 Úmluvy použitelný ve vztahu k namítaným nedostatkům vyšetřování okolností dopravní nehody, při níž stěžovatel utrpěl život ohrožující zranění, kdežto články 3 a 8 Úmluvy nikoliv. Posuzované trestní řízení dle Soudu splňovalo znaky účinného vyšetřování, a proto k porušení práva na život nedošlo. Jelikož se stěžovatel mohl po zastavení trestního stíhání domáhat odškodnění skrze občanskoprávní žalobu, nebylo mu bráněno v přístupu k soudu. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nedošlo ani z důvodu nepřiměřené délky řízení, které trvalo téměř 8 let, neboť bylo skutkově složité a k jeho celkové délce stěžovatel svým procesním chováním přispěl. Jako zjevně neopodstatněnou odmítl Soud námitku nelidského nebo ponižujícího zacházení dle článku 3 Úmluvy, kterému měl být stěžovatel vystaven kvůli způsobu, jakým příslušné orgány vyšetřování vedly a skončily.

I. Skutkové okolnosti

Stěžovatel se stal obětí dopravní nehody, když do zadní části jeho vozu narazilo vozidlo řízené D. I. V důsledku nárazu skončilo vozidlo stěžovatele pod nákladním vozem J. C. P. jedoucím před ním. Stěžovatel byl při nehodě zraněn (utrpěl závažná vnitřní poranění, zlomeniny končetin, rozdrčené kosti, které si vyžádaly několik operací a dlouhodobou hospitalizaci) a dle lékařské zprávy se nacházel v bezprostředním ohrožení života. Byl následně uznán trvale invalidním a dodnes trpí nejen fyzickými, ale i duševními obtížemi. K následnému trestnímu řízení proti D. I. a J. C. P. se stěžovatel připojil coby poškozený s nárokem na náhradu újmy na zdraví. Po téměř osmi letech bylo řízení zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že obvinění řidiči svým jednáním naplnili všechny znaky trestného činu. O nároku stěžovatele nebylo rozhodnuto.

II. Odůvodnění rozhodnutí Soudu

ROZSAH PŘEZKUMU A PRÁVNÍ KVALIFIKACE NÁMITEK STĚŽOVATELE

Stěžovatel na poli článků 3, 6 a 13 Úmluvy vznesl v podstatě dvě různé námitky. První se týkala nedostatků vyšetřování okolností dopravní nehody. V tomto ohledu poukazoval zejména na jeho nepřiměřenou délku a neúčinnost. Zadruhé mělo dojít k porušení článku 3 Úmluvy v důsledku duševních útrap a strádání, které utrpěl vzhledem ke způsobu, jakým bylo vyšetřování vedeno a skončeno.

Jde-li o první námitku, stěžovatel dle Soudu netvrdil, že utrpěl škodu na zdraví v důsledku úmyslného jednání nebo za nejasných okolností. Pochybení nespatoval ani v tom, že by stát nedostal své povinnosti přijmout účinný právní rámec k zajištění bezpečného provozu na pozemních komunikacích. Ve skutečnosti poukazoval na porušení procesní povinnosti státu v souvislosti s nedbalostním jednáním, které vyústilo v závažnou a život ohrožující újmu na zdraví. Tato námitka může být podle okolností posuzována nejen pod zorným úhlem ustanovení, která uvedl stěžovatel, ale také ve světle článků 2 a 8 Úmluvy. Velký senát využil příležitosti, aby vyjasnil rozsah procesních

závazků, které z těchto práv a svobod vyplývají. Druhou námitku posléze zkoumal z hlediska hmotněprávní složky článku 3 Úmluvy.

A. POUŽITELNOST ČLÁNKU 3 ÚMLUVY VE VZTAHU K TVRZENÝM NEDOSTATKŮM VYŠETŘOVÁNÍ

a) Obecné zásady

Článek 3 ukládá státům, aby zajistily, že osoby nacházející se v jejich jurisdikci nebudou vystaveny špatnému zacházení, i kdyby jeho původcem byly soukromé osoby. Použitelnost tohoto ustanovení je podmíněna tím, že špatné zacházení musí dosáhnout určité minimální úrovně závažnosti. Její určení je relativní a závisí na okolnostech, jako je doba trvání zacházení, jeho fyzické či psychické účinky a někdy i pohlaví, věk či zdravotní stav oběti. V úvahu mohou být vzaty i jiné faktory, jako je jím sledovaný účel anebo úmysl či motivace pachatele. Absence záměru pokořit nebo ponížit oběť však sama o sobě není určující. Velký senát odmítl použitelnost článku 3 použít na situace, v nichž nešlo o úmyslné špatné zacházení, a to výlučně s ohledem na povahu a závažnost zranění oběti (srov. *Kraulaidis proti Litvě*, č. 76805/11, rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, § 57, kde byla zranění způsobena při dopravní nehodě; *Mažukna proti Litvě*, č. 72092/12, rozsudek ze dne 11. dubna 2017, § 81, ve věci pracovního úrazu). Dle Soudu musí být použitelnost článku 2 zkoumána ve světle všech shora uvedených okolností, které ve svém souhrnu předpokládají, že špatné zacházení je důsledkem úmyslného jednání původce.

b) Použití těchto zásad

V souladu s tím poznamenal, že zranění stěžovatele, jakkoli byla nesporně závažná, byla dílem náhody nebo nedbalosti, a proto je nelze považovat za důsledek „zacházení“, kterému byl stěžovatel „podroben“ ve smyslu článku 3 Úmluvy. Takové zacházení je v zásadě, ač nikoli výlučně, charakterizováno úmyslem oběti ublížit, pokořit ji nebo ponížit, případně neúctou vůči její lidské důstojnosti, vyvoláním pocitů strachu, utrpení či méněcennosti způsobilých zlomit její morální nebo fyzickou odolnost. V projednávané věci Soud žádné známky takového jednání neshledal, a proto prohlásil námitku porušení článku 3 Úmluvy za neslučitelnou s Úmluvou *ratione materiae*.

B. K POUŽITELNOSTI ČLÁNKU 8 ÚMLUVY

a) Obecné zásady

Pozitivní závazky plynoucí z článku 8 Úmluvy mohou rovněž zahrnovat povinnost přijmout a v praxi uplatňovat adekvátní právní rámec poskytující ochranu proti jednání soukromých osob, kterým je zasahováno do širokého pojmu soukromého života, jehož součástí je také fyzická a psychická integrita jednotlivce. Je-li zasahováno do stěžejních aspektů soukromého života, může článek 8 vyžadovat trestněprávní reakci ve formě účinného vyšetřování, zatímco u méně závažných zásahů zpravidla postačí dostupnost prostředku nápravy v rovině soukromého práva (*Söderman proti Švédsku*, č. 5786/08, rozsudek velkého senátu ze dne 12. listopadu 2013, § 81–85). Ne každé jednání nebo opatření, které se nepříznivě dotýká fyzické či psychické integrity osoby, představuje zásah do soukromého života, neboť musí dosáhnout určité minimální úrovně závažnosti (*Denisov proti Ukrajině*, č. 76639/11, rozsudek velkého senátu ze dne 25. září 2018, § 114). Dosavadní judikatura nenaznačuje, že by pod rozsah článku 8 mohly spadat i činnosti, které jsou bytostně veřejné povahy (*Friend a ostatní proti Spojenému království*, č. 16072/06, rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2009, § 42).

b) Použití těchto zásad

Ke zranění stěžovatele došlo při řízení motorového vozidla, tedy činnosti, jež se z povahy věci odehrává na veřejnosti a zahrnuje v sobě riziko újmy, pakliže dojde k nehodě. Tuto hrozbu zmírňují opatření zajišťující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K autonehodě nedošlo úmyslným jednáním násilné povahy, jehož cílem by bylo přivodit stěžovateli újmu na zdraví. Projednávaná věc tak nesnese srovnání se situacemi, jako jsou znásilnění či pohlavní zneužívání

nezletilých, u nichž Soud dříve dovodil použitelnost článku 8 Úmluvy. I tuto námitku proto označil za neslučitelnou s Úmluvou *ratione materiae*.

C. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 2 ÚMLUVY

a) K použitelnosti článku 2 Úmluvy

1. Obecné zásady

Článek 2 vyžaduje, aby státy přijaly vhodná opatření k ochraně životů jednotlivců (*L. C. B. proti Spojenému království*, č. 23413/94, rozsudek ze dne 9. června 1998, § 36), a to nejen před zásahy ze strany úředních, ale i soukromých osob. Stát je tak povinen nastavit právní rámec a správní praxi takovým způsobem, aby účinně odrazovaly od útoků na životy osob a nutily veřejné i soukromé instituce k přijetí vhodných opatření k ochraně životů. Jde-li o silniční dopravu, vyplývá z toho povinnost přijmout odpovídající opatření k předcházení dopravních nehod a zajištění bezpečnosti provozu.

Z článku 2 také vyplývá povinnost k přijetí preventivních opatření k ochraně životů. Státní orgány mohou odpovídat za úmrtí tam, kde věděly nebo musely vědět o existenci skutečné a bezprostřední hrozby, a přesto nepřijaly opatření, od nichž by bylo možno rozumně očekávat, že mohou zabránit ztrátám na životech (*Osman proti Spojenému království*, č. 23452/94, rozsudek velkého senátu ze dne 28. října 1998, § 115).

Dané ustanovení dále vyžaduje, aby státy měly účinný a nezávislý soudní systém schopný urychleně osvětlit okolnosti, za nichž došlo k útoku na život, určit odpovědné osoby a poskytnout vhodnou nápravu obětem (*Calvelli a Ciglio proti Itálii*, č. 32967/96, rozsudek velkého senátu ze dne 17. ledna 2002, § 49). Jde o samostatnou a autonomní povinnost, která je nezávislá na tom, zda je zásah přičitatelný státu. Soud ji dovodil kupříkladu ve vztahu k pochybení zdravotnického personálu, provozu nebezpečných činností, které mohou vyústit v průmyslové nebo živelní pohromy, bezpečnosti na palubě lodí, v železniční dopravě, na staveništích či ve školských zařízeních.

Velký senát upřesnil okolnosti, za nichž jsou vnitrostátní orgány povinny provést účinné vyšetřování, jestliže jednotlivce – jako za okolností projednávané věci – nebyl usmrcen, avšak utrpěl život ohrožující zranění. Článek 2 Úmluvy se použije ve dvou situacích. Předně jde o případy, kdy oběť vykonávala činnost, ať už veřejnou či soukromou, která ze své povahy vystavuje život reálnému a bezprostřednímu nebezpečí. Druhou kategorií jsou případy, kdy oběť utrpěla zranění, která ji ohrožovala na životě. Posouzení bude vždy záviset na konkrétních okolnostech. Jde-li o činnost, která sama o sobě představuje reálné a bezprostřední ohrožení života, ztrácí závažnost utrpěných zranění na významu, takže článek 2 může být použitelný, i když ke zranění vůbec nedošlo (srov. *R. R. a ostatní proti Maďarsku*, č. 19400/11, rozsudek ze dne 4. prosince 2012, § 32, kde bylo dané ustanovení použitelné při vyřazení stěžovatelů z programu na ochranu svědků, neboť jim hrozila odplata ze strany mafie). Čím méně je zřejmá bezprostřednost a reálnost hrozby plynoucí z povahy vykonávané činnosti, tím významnější je pro závěr o použitelnosti článku 2 Úmluvy závažnost utrpěných zranění a jejich následky. V minulosti tak Soud považoval zranění za život ohrožující při závažném poranění centrálního nervového systému, vážném poranění hlavy či páteře, úrazech vyžadujících okamžitou a dlouhodobou lékařskou péči, upadnutí do kómatu, trvalé invaliditě, ztrátě svéprávnosti apod. To vše za předpokladu, že byla prokázána příčinná souvislost mezi událostí a vznikem zranění. Jakmile se dostane do povědomí příslušných orgánů, že došlo k reálnému a bezprostřednímu ohrožení života nebo že osoba utrpěla život ohrožující zranění, jsou povinny provést účinné vyšetřování.

2. Použití těchto zásad

Stěžovatel v době nehody řídil motorové vozidlo, tedy provozoval činnost, kterou lze svým způsobem považovat za nebezpečnou. Navzdory veškerým snahám o zajištění bezpečnosti silničního provozu totiž k podobným nehodám dochází. Bezprostřednost rizika plynoucí z povahy této činnosti je však podle Soudu méně zřetelná, a proto je třeba připisovat zvýšený význam závažnosti stěžovatelových zranění. Ten měl být dle znaleckého posudku v přímém ohrožení života, jeho léčba si vyžádala několik

operací a dlouhodobou hospitalizaci, přičemž fyzickými a duševními následky trpí dodnes. Za těchto okolností Soud rozhodl, že článek 2 Úmluvy je použitelný.

b) K tvrzeným nedostatům vyšetřování okolností dopravní nehody

1. Obecné zásady

Z článku 2 Úmluvy vyplývá povinnost zabezpečit na vnitrostátní úrovni přístup k účinnému a nezávislému soudnímu systému, jehož prostřednictvím se mohou oběti nebo jejich příbuzní urychleně domoci objasnění skutkových okolností, určení odpovědných osob a poskytnutí vhodné nápravy. Forma takového vyšetřování se liší podle povahy zásahu do práva na život. Kde došlo k úmrtí nebo ohrožení života úmyslným jednáním, článek 2 vyžaduje vyšetřování trestní povahy. Naopak v případě neúmyslných zásahů do práva na život postačí prostředky nápravy soukromoprávní povahy samostatně anebo ve spojení s trestním řízením. Pokud byly do události zapojeny úřední osoby nebo příslušníci určité profese, mohou být požadavky daného článku splněny také vedením kárného řízení.

Úmluva sice nezaručuje právo na zahájení stíhání vůči třetím osobám, avšak existují okolnosti, kdy je k naplnění požadavků článku 2 trestní vyšetřování nezbytné. Jde o situace, kdy: a) má úmrtí či ohrožení života původ v jednání orgánu veřejné moci, které překračuje pouhý omyl v úsudku či nedbalost, b) kde došlo k usmrcení za podezřelých okolností či c) v důsledku vědomého nebo hrubě nedbalého nerespektování zákonných povinností uložených soukromé osobě. Není-li jednoznačné, zda k úmrtí došlo úmyslným jednáním, avšak taková domněnka je hájitelná, Úmluva požaduje provedení účinného vyšetřování, jež naplní základní znaky účinnosti. Smyslem vyšetřování je v takovém případě vyvrátit nebo potvrdit hypotézu, že úmrtí mohlo být způsobeno úmyslně. V případě úmrtí nebo ohrožení životů při dopravních nehodách jsou orgány povinny, jakmile se o událostech dozvěděly, vynaložit veškeré rozumné úsilí, aby místo události zajistily a urychleně shromáždily všechny dostupné důkazy, aby vyloučily riziko, že později nepůjde zjistit, co se na místě odehrálo a kdo nese odpovědnost. Odpovědnost za opatření důkazů nelze přenášet na oběti či jejich příbuzné.

Má-li být vyšetřování účinné, musí splňovat určité kvalitativní znaky. Především musí být adekvátní, tj. způsobilé vést k objasnění právně relevantních částí skutkového děje, a je-li to namístě, ke zjištění totožnosti a potrestání odpovědných osob. Vyšetřování musí být řádné a důkladné. Příslušné orgány musí přijmout veškeré rozumné kroky, aby zajistily důkazy ohledně události, a vždy vyvinout upřímnou snahu zjistit, co se stalo. Zásadně se nesmí spoléhat na ukvapené nebo zjevně nepodložené závěry, aby vyšetřování zastavily nebo ukončily. Vyšetřování musí být vedeno urychleně, v přiměřené lhůtě a nezávisle. Tyto požadavky jsou vzájemně provázané. Jejich přezkum Soudem vyžaduje kumulativní přístup. Závěr o nedodržení jednoho z nich proto nemusí nutně znamenat porušení Úmluvy. Jestliže vnitrostátní právní řád nabízí různé právní prostředky ochrany – občanskoprávní i trestní –, Soud posuzuje jejich účinnost v souhrnu. Obecně nepostačí, že daný prostředek nápravy byl teoreticky dostupný, neboť musí být prokázána jeho účinnost v praxi. Nejde o povinnost dosáhnout konkrétního výsledku, ale použít prostředky. Jestliže tedy řízení skončilo výsledkem, který není z pohledu oběti uspokojivý, neznamená to automaticky, že stát nedostal své povinnosti plynoucí z článku 2 Úmluvy.

2. Jejich použití

Život stěžovatele byl ohrožen neúmyslnou dopravní nehodou. Článek 2 Úmluvy tedy nutně nevyžadoval trestněprávní reakci, což ovšem nebrání státu, aby přesto účast poškozeného na trestním řízení umožnil. Vláda uplatnila námitku nevyčerpání všech vnitrostátních prostředků nápravy, neboť kromě uplatnění nároku na náhradu škody v rámci trestního řízení mohl stěžovatel využít také občanskoprávní žalobu na náhradu škody proti odpovědným osobám. Soud vyjádřil pochopení pro postup stěžovatele, který se rozhodl připojit k probíhajícímu trestnímu řízení. Oproti podání žaloby na náhradu škody má totiž adhezní řízení tu výhodu, že stěžovatel nemusí samostatně obstarávat důkazy, aby unesl důkazní břemeno, neboť ty shromažďují orgány činné v trestním řízení. Z hlediska poškozeného jde o pohodlnější způsob, jak dosáhnout téhož, který šetří jeho úsilí a

prostředky. Důkazy opatřené v rámci trestního řízení jsou nadto později použitelné i pro účely občanskoprávní žaloby. Stěžovatel mohl legitimně očekávat, že se v řízení dočká odškodnění, a proto mu nelze klást k tíži, že nedal přednost žalobě na náhradu škody. Soud připomněl, že kde se stěžovateli nabízí více prostředků nápravy, není povinen čerpat jiné prostředky nápravy, které jsou určeny k dosažení téhož cíle (*Aquilina proti Maltě*, č. 25642/94, rozsudek velkého senátu ze dne 29. dubna 1999, § 39). Námitku vlády proto zamítl.

Bezprostředně po vzniku nehody policie z vlastní iniciativy zahájila vyšetřování, shromáždila značné množství důkazů (ohledání místa události, pořízení fotodokumentace, odebrání krevních vzorků zúčastněných řidičů, lékařské zprávy atd.), takže bylo možné rozhodné skutečnosti objasnit. Také totožnost spoluviníků nehody byla záhy zjištěna a tito vyslechnuti. Podle Soudu nic nenásvědčuje tomu, že vyšetřování nebylo vedeno řádně a ve snaze ozřejmit průběh událostí. Zastavení trestního stíhání předcházely roky usilovného vyšetřování. Ani jeho celková délka dosahující téměř 8 let neměla dle Soudu za daných okolností vliv na jeho účinnost. Soud proto učinil závěr, že při absenci zjevných nedostatků vyšetřování nedošlo rozhodnutím o zastavení trestního stíhání k porušení procesní povinnosti státu plynoucí z článku 2 Úmluvy.

D. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 6 Odst. 1 ÚMLUVY

Soud připomněl, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy je ve své občanskoprávní složce použitelný i na adhezní řízení, v němž se poškozený domáhá náhrady škody, která mu byla trestným činem způsobena, a to od okamžiku, kdy se k trestnímu řízení se svým nárokem připojil (*Perez proti Francii*, č. 47287/99, rozsudek velkého senátu ze dne 12. února 2004, § 66).

a) K právu na přístup k soudu

Stěžovatel tvrdil, že nevydáním rozhodnutí o návrhu na náhradu škody na zdraví bylo porušeno jeho právo na přístup k soudu. Soud připomněl, že právo na přístup k soudu není absolutní, a proto může podléhat jistým omezením. Ta však nesmí omezovat přístup jednotlivce k soudu takovým způsobem nebo do té míry, že by byla dotčena samotná podstata tohoto práva. Aby bylo omezení slučitelné s čl. 6 odst. 1 Úmluvy, musí sledovat legitimní cíl a prostředky použité k jeho dosažení musí být přiměřené (*Ashingdane proti Spojenému království*, č. 8225/78, rozsudek ze dne 28. května 1985, § 57). V projednávané věci se stěžovatel připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody na zdraví, kterou utrpěl při autonehodě. Trestní stíhání bylo zastaveno, protože jednání obviněných nenaplněvalo všechny povinné znaky trestného činu. V mezidobí navíc došlo k promlčení trestní odpovědnosti. Kvůli zastavení stíhání nemohl být věcně projednán ani návrh stěžovatele. Dle Soudu však měl zajištěn přístup k soudu, neboť mohl podat občanskoprávní žalobu a jejím prostřednictvím se domáhat odškodnění. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy proto nedošlo.

b) K požadavku přiměřené lhůty

Stěžovatel dále namítal, že předmětné řízení nedostalo požadavku na projednání v přiměřené lhůtě. Relevantní období mezi dnem, kdy se stěžovatel k trestnímu řízení připojil a kdy bylo zastaveno, trvalo asi sedm let a osm měsíců. Věc byla přezkoumávána třikrát na dvou stupních soudní soustavy. Při hodnocení přiměřenosti délky řízení Soud zohlednil skutkovou (několik možných verzí průběhu událostí) a procesní složitost věci (potřeba vyžádat si forenzní a technické znalecké posudky). Stěžovatel byl nadto po určitou dobu ze zdravotních důvodů nedostupný a později v rámci řízení předkládal početná podání. Ačkoli mu nelze klást k tíži, že využíval dostupné procesní nástroje k ochraně svých práv, stát současně nelze činit odpovědným za prodlevy, které byly vyvolány potřebou vypořádat se s jeho návrhy (*Sürmeli proti Německu*, č. 75529/01, rozsudek velkého senátu ze dne 8. června 2006, § 131). Podstatné je, že vnitrostátní orgány nezůstaly v žádném stádiu řízení vysloveně nečinné, shromažďovaly důkazy a všemožně usilovaly o objasnění nehody. Dle Soudu tak nelze učinit závěr, že nejednaly urychleně. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy ani v této rovině tedy nedošlo.

E. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

I když Soud neshledal porušení článku 2 Úmluvy, uznal, že námitky stěžovatele vyvolávaly skutkové a právní otázky, které vyžadovaly přezkoumání po věcné stránce. Stěžovatelova tvrzení tedy byla hájitelná, což zakládá použitelnost článku 13 Úmluvy. Jeho námitka se vztahuje k účinnosti vyšetřování, tedy k otázce, kterou se Soud již zabýval na poli článku 2 Úmluvy, a proto nevyžaduje další pozornost.

F. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 3 ÚMLUVY V JEHO HMOTNĚPRÁVNÍ ČÁSTI

Stěžovatel konečně tvrdil, že samotný způsob, jakým bylo vyšetřování vedeno a skončeno, byl nelidský nebo ponižující. Soud dříve připustil, že liknavý přístup vnitrostátních orgánů při vyšetřování závažných zločinů může za určitých okolností představovat porušení článku 3 Úmluvy ve vztahu k obětem anebo jejich příbuzným. Činil tak typicky v kontextu nucených zmizení, která příbuzné vystavují mimořádnému strádání a nejistotě ohledně osudu jejich bližních (*Varnava a ostatní proti Turecku*, č. 16064/90 a další, rozsudek velkého senátu ze dne 18. září 2009, § 200). Zcela výjimečně tak Soud postupoval za jiných mimořádných okolností, např. při vyhoštění nezletilého, který by se ocitl bez doprovodu rodičů (*Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii*, č. 13178/03, rozsudek ze dne 12. října 2006), zneužívání dítěte v rodinném prostředí (*M. P. a ostatní proti Bulharsku*, č. 22457/08, rozsudek ze dne 15. listopadu 2011) či z důvodu nedůstojného nakládání s těly obětí v souvislosti s jejich identifikací ze strany příbuzných (*Sabanchiyeva a ostatní proti Rusku*, č. 38450/05, rozsudek ze dne 6. června 2013). Situace stěžovatele nesnese s těmito případy srovnání. Soud neshledal nic, co by nasvědčovalo porušení článku 3 Úmluvy, a proto tuto námitku prohlásil za zjevně neopodstatněnou.

III. Oddělená stanoviska

Ve společném částečně nesouhlasném stanovisku vyjádřili soudci Raimondi, Sicilianos, soudkyně Karakas, soudci Vučinić a Harutyunyan přesvědčení, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy byl porušen z důvodu nepřiměřené délky řízení.

Soudce De Gaetano měl navíc za porušený i článek 2 Úmluvy. Řízení dle něho nebylo vedeno s náležitou péčí, jestliže bylo po 8 letech zastaveno, a proto jej nelze považovat ani za účinné. K jeho stanovisku se připojil soudce Vučinić.

Soudce Kūris se neztotožnil se závěrem většiny, která prohlásila za nepřijatelnou námitku porušení procesní složky článku 3 Úmluvy. Dle jeho mínění by měla být tato otázka posuzována nikoliv podle úmyslu podrobit oběť špatnému zacházení, ale vzhledem k jeho intenzitě a následkům.

Soudce Grozev považoval námitku porušení článku 2 Úmluvy za nepřijatelnou pro nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy, jelikož stěžovatel měl podat občanskoprávní žalobu na náhradu škody.